

Ὁ θεὸς δὲν ἐδημιούργησε κ' ἄδονη
 κ' ὀδύνην εἰς τὸν ἄν-
 ὄθρωπον, ἀλλὰ οὐβικὴ
 ἔλξιν τοῦ νοῦ πρὸς τὸν
 θεόν, διὰ ναὶ ἀπολαμβάνη
 Αὐτόν. Ὁ Ἀδάμ τὴν δύνα-
 μιν αὐτῆ τὴν ἔστρεψε
 πρὸς τὰ αἰσθητὰ, ἐνεργο-
 ποιῶντας ἄδονην. Ὁ θεὸς
 φροντίσων διὰ τὴν σωτηρί-
 αν, ἐφύτευσε εἰς τὴν ἄν-
 ὄθρωπιν φύβιν τὴν ὀδύ-
 νην, ὡς τιμωρία κ' ἐρίστω-
 γε ἔτσι ὁ θάνατος. Ὑπει-
 δή εἰσχώρησε εἰς τὴν φύ-
 βιν ἡ παράλογος ἄδονη,
 εἰσχώρησε κ' τὸ λογικὸν ἀ-
 ποτέλεσμα ἡ ὀδύνη, ἡ ὁποία
 μέ πολλά παθήματα ἀφαι-
 ρεῖ τὴν παρά φύβιν ἄδονην,
 ἀλλ' ὅμως ὁ θάνατος ὑπάρ-
 χει. Κάθε πόνος ἔχει αἰτία
 τὴν ἄδονην ἡ ὁποία προηγεῖ-
 ται κ' εἶναι χρέος εἰς τὴν
 ἀνθρώπου. Μετὰ τὴν πα-
 ράβαθιν τοῦ Ἀδάμ, ὅλοι οἱ
 ἄνθρωποι κληρονομοῦν τὴν
 ἔμπαθῆ ἄδονην (ἡ ὁποία
 ἐφυτεύθη εἰς τὴν ἀνθρ. φύ-
 βιν). ἔτσι ὡς χρέος

ἀποδίδομε πόν-
 νος-θλίψεις κ'
 θάνατον.

Γιὰ νὰ θεραπευθῆ
 ἡ τραγωδία αὐτῆ
 τῆς πτώσεως, δηλ.
 ἡ ἀδικη ἄδονη
 κ' οἱ δίκαιοι

πόνου
 ἔπρεπε
 νὰ εὐρεθῆ πόν-
 νος κ' θάνατος
 ἀδικος (κ' ἀναίτι-
 ος). Ἀναίτιος δηλ. δὲν
 εἶχε προηγεῖ ἄδονη
 κατὰ τὴν γέννησιν, ἀδικος
 δηλ. ναὶ κὴ προέρχεται ἀπὸ
 ζωὴ ἔμπαθείας-ἀμαρτίας.

Ὁ ἄνθρωπος ὑπέφερε,
 εἶχε τὴν ἀρχὴν γενέσεως
 τῶ ἀπ' τὴν φθορὰ (λόγω
 ἄδονης) κ' τὸ τέλος τῆς
 ζωῆς τῶ ἐπὶ θάνατον.

ἔτσι λοιπόν, ὁ ἀδι-
 κος θάνατος θαὶ κατέ-
 στρεφε τὸν δίκαιον θά-
 νατον (ἔξ αἰτίας τῆς πτώ-
 σεως Ἀδάμ) κ' θαὶ ἐλευ-
 θερῶντο τὸ γένος τῶν
 ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν ἄδονην
 τῶν αἰσθητῶν κ' τὴν ὀδύ-
 νην ἐπανερχόμενου εἰς
 τὸ πρωτόκτιστον κάλλος.

Ὁ λόγος τοῦ θεοῦ γίνε-
 ται ἄνθρωπος μέ νοερά
 ψυχὴ κ' παθητὸ γῶμα.
 ἔλαβε ὅλην τὴν ἀνθρ-
 πίνην φύβιν, χωρὶς τὴν
 ἀμαρτίαν.
 Οὕτω, ἡ ἄδονη ἡ ὁποι-
 α ἐφύτρωσε λόγω τῆς
 παρακοῆς τοῦ Ἀδάμ,
 δὲν ἐπηρέασε τὸν χρι-

δέχοντες να διαφύγωμε
ἀπ' τὴν ὀδύνην, τρέχοντες
πρὸς τὴν ἡδονὴν διαί παρη-
γορίαν. Ἔτσι ὅπως ἐπικυρώ-
νομε τὴν δυνατεία τῆς
ὀδύνης εἰς ἑαυτὸν (Δὲν μπο-
ροῦμε να ἔχωμε ἡδονὴν ἔ-
λευθερὴ ἀπὸ πόνου - ὀδύνη).

Ὁ Χριστὸς (παύχων
αἰδίκως ὡς ἀναμαρτήτος)
ἔχαρισε εἰς τὴν φύσιν ἡ-
μῶν ἀπαθείαν διαί τῶ Πα-
θούσ τῶ, τὴν ἀνεβὴν διαί
τῶν πόνων, κ' τὴν αἰώνιον
ζωὴν διαί τοῦ θανάτου τῶ.

Ἀνακαίνισε τὶς δυνα-
μεις τῆς φύσεως, μὲ τὰ δι-
κὰ τῶ παθήματα εἰς τὴν
θάρα τῶ. καὶ τὸ κυριώ-
τερον, ἔδωκε εἰς τὴν ἀν-
θρ.. φύσιν (μὲ τὴν θάρκω-
γὴν τῶ) τὴν χαίριν τῆς
Θ ε ω β ε ω ς.

Ἐγινε ὁ Λόγος τῶ Θεῶ ἀλη-
θῶς ἀνθρώπος κ' ἔδωκε εἰς
τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἀρχὴν
δευτέρας γενέσεως ποῦ ὀδη-
χεῖ μέγα ἀπ' τὸν πόνον εἰς
τὴν ἡδονὴν τῆς μελλούσης
ζωῆς. Μὲ τὴν παράβαθιν
ἐντολῆς ὁ Ἀδάμ εἰδήχαισε
εἰς τὴν φύσιν ἀρχὴν γενέσε-
ως ποῦ εἶχε ἀρχὴ τὴν
ἡδονὴν κ' κατέληξε
εἰς τὸν θάνατον. Μὲ τὴν
θυμβουχὴ τοῦ ὄφους ὁ Ἀδάμ
ἔστρεψε τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς
τὰ κάτω (αἰσθητὰ), ἡ ἐνερ-
γομένη αὐτὴ ἐπιθυμία (= ἡδονὴ)
ᾤδήχησε εἰς τὸν

τόν,
διότι δὲν
ἐπροηγήθη αὐ-
τοῦ (ἐχεννήθη
ἐκ παρθένου Μα-
ρίας ἄνευ σπέρματος
ἰωσήφ). Ὁ Θεάνθρω-
πος ἔκουσῶς ὡς οἰχάν-
θρωπος ὑπέμεινε τὰ
πάθμ κ' τὸν θάνατον
ἀδίκως,
διαί να μᾶς ἔλευθερώθμ
ἀπ' τὸν θάνατον (ποῦ ἦτο
δίκαιος λόγμ παραβάσεως
τοῦ Ἀδάμ ὡς προελέ-
χθη). Μὲ τὴν θάρ-
κωγὴν τῶ ὁ Θεὸς Λό-
γος ἐφανέρωθε τὴν
σοφίαν τῶ κ' τὴν δι-
καιοδύνην τῶ, ἐφ' ὀδον
προέλαβε τὸ παθμ-
τόν τῆς φύσεως κ' τὸ
ἔκανε ὄηλο χαιί να
καταστρέψμ τὴν ἀ-
μαρτίαν κ' τὸν θάνατον
(ὁ ὀποῖος εἶναι χένημα τῆς
ἀμαρτίαι ς).

Διότι εἰς τὸ παθμτόν
τῆς φύσεως ὑπᾶρχε ἡ
δύναμις τῆς ἀμαρτίας
κ' ἡ ἔξουσία τοῦ θά-
νοῦτῶ. (ὅπως κ' εἰς
τὴν ἡδονὴν ὑπᾶρχε ἡ
ἔξουσία τῆς ἀμαρτίας
κ' εἰς τὴν ὀδύνην
ὁ θάνατος).

θάνατον αὐτοῦς (Ἀδὰμ κ' Εὐὰ), ἀλλὰ κ' τὰ παῖδιά τους, ἀπόγονοί των ἐκληρονόμησαν τὴν βουέπεια τοῦ προπατορικῆ ἁμαρτήματος δηλ. τὸν θάνατον. Μὲ τὴν βάρκωθίν τω ὁ Θεὸς λόγος δημιουργεῖ ἄλλην ἀρχὴν δευτέρας γενέσεως, ἐκ πνεύματος ἁγίου. Κατεδέχθη τοῦ Ἀδὰμ τὸν δικαίον θάνατον (λόγω παρακοῆς εἰς τὴν θείαν ἐντολήν). Ὁ θάνατος τοῦ ἡθοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Σταυρὸν ἦτο ἄδικος, διότι δὲν εἶχε ὡς ἀρχὴ γεννήσεως Του (κατὰ βάρκα) τὴν ἄδικωτάτην ἡδονὴν ἐκ τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδὰμ. Συνέτριψε ἔτσι τὴν ἀρχὴν κ' τὸ τέλος τῆς ἀνθρώπινης γενέσεως ἐξ Ἀδὰμ, ἡ ὁποία ὁμως δὲν ἦτο εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δημιουργίας. Ὁ Θεὸς ἀναγεννήθηκάν ἀπ' Αὐτόν (μὲ τὸ βάπτισμα) τοὺς ἐλευθέρωθε ἀπὸ τὴν κληρονομημένη ἔνοχῃ. Ἔχουν ὅλα τὰ τοῦ Ἀδὰμ ἔκτος ἀπὸ τὴν ἡδονὴν τῆς γενέσεως ἐκ τοῦ Ἀδὰμ. Ἐπέτρεψε (ἀόρηθε)

ὁ αὐτοῦς νὰ ἐνεργῆ ἡ ὁδὸν τοῦ Ἀδὰμ,

ὄχι διότι ἔχον χρέος λόγῳ ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ γιὰ λόγους οἰκονομίας (δηλ. νὰ φανερωθῆ ὁ ἄνθρωπος τὴν προαίρεσίν του μὲ τὴν μετάνοιαν). Ὁ θάνατος δίδει τέλος εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ὅταν δὲν ἔχη μήτέρα τὴν ἡδονὴν (τῆς ὁποίας γίνεται τιμωρία), τότε γίνεται πατὴρ αἰωνίου Ἰωῆς. Γιατί ὅπως εἰς τὸν Ἀδὰμ ἡ ἡδονικὴ ζωὴ ἔγινε μήτηρ φθορᾶς κ' θανάτου, ὁμοίως κ' ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου μας (ἐπειδὴ ἦτο ἐλευθὲρος ὁ Χριστὸς ἀπ' τὴν ἡδονὴν τοῦ Ἀδὰμ), ἔγινε πατὴρ αἰδίου Ἰωῆς.

Ἡ φιλάνθρωπος βάρκωθις τοῦ Θεοῦ λόγῳ κατήρηθε κ' τὴν ἡδονὴν

πού ἐπροξένθη ὁ Ἄδαμ
 κ' τὸν θάνατον πού ἀκολού-
 θησε διὰ τῶν πτωγῶν
 τοῦ Ἄδαμ. Δηλ. ἐξη-
 φάνηκε ὁ θεάνθρωπος
 κ' τοῦ Ἄδαμ τὴν ἁμαρ-
 τίαν κ' τὸ ἐπιτίμιον τῷ
 Ἄδαμ (=θάνατον). Ἐπε-
 φάνη διὰ σαρκὸς ἐπί γῆς
 ὁ λόγος γενόμενος τέ-
 λειος ἄνθρωπος (χωρὶς
 ἁμαρτίαν), ἔχων ἔκουβί-
 ως τὸ ἐπιτίμιον τῆς
 φύσεως κ' κατέκρινε
 (κατεδίκασε, ἐξηφάνηκε)
 μέγα εἰς τὴν γαίρκα τῆς
 ἁμαρτίας,
 πάσχων ἀνεύθυνα ὁ
 δίκαιος θεὸς ὑπὲρ ἀδι-
 κῶν κ' οὕτω ἀντέστρε-
 ψε τὸν θάνατον, ὥστε
 νὰ εἶναι καταδίκη τῆς
 ἁμαρτίας κ' ὄχι τῆς φύ-

(4) βεως. Μὲ ἄλλα λόγια
 ἡ ἁμαρτία παρέβυρε τὸν
 Ἄδαμ εἰς τὴν παράβαθιν τῆς
 θείας ἐντολῆς κατὰ τὴν ὁποί-
 αν παρακοὴν ἔδωκε ὑπό-
 σταθιν εἰς τὴν ἕδονήν κ'
 ἔτσι ἐρίτωσε ἡ ἁμαρτία
 εἰς τὴν φύσιν κληρο-
 νομήσαθα θάνατον. Ἐτσι
 ἡ ἁμαρτία διὰ τοῦ ἄν-
 θρώπου μέσῳ τοῦ θανάτου,
 ὡ θούσε τὴν φύσιν ὅλων
 τῶν δημιουργημάτων πρὸς
 διάλυσιν. Ὁ ἁποστόλος
 τῆς ἁμαρτίας ὁ διάβο-
 λος, ἠθέλη νὰ ἀφανίσῃ
 ὅλα τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ.
 Ὁ ἴδιος μὲ τὴν ὑπερη-
 φάνειά τὸ ἀπὸ ἀγγελος
 ἔχινε βατανᾶς κ' ἔχι-
 νε αἰτία ἔξορίας τοῦ
 Ἄδαμ εἰς τὸν παράδεισον.

Ἐκυριαρχοῦσε ὁ θά-
 νατος λόγῳ τῆς παρα-
 βάσεως Ἄδαμ, ἡ δύνα-
 μίς θανάτου ἦτο ἡ ἕδο-
 νή πού ἀρχίσε μὲ τὴν
 παρακοὴν κ' ἀπλώθηκε
 εἰς ὅλην τὴν φύσιν κ' ἐξ
 αἰτίας αὐτῆς κατεκρίθη
 ἡ φύσις εἰς θάνατον.
 Ὁ κύριος ἐξηφάνηκε
 ἐθιανάτωσε τὸν θάνατον
 διότι δὲν ἦτο δυνατόν
 νᾶναι ὁ θάνατος κα-
 τὰ κρίσιν τῆς φύσεως
 θεῷ Αὐτόν πού δὲν
 εἶχε ἡγήνησιν κατὰ
 γαίρκα ἀπὸ ἕδονῆν

НЕСЕНИЕ КРЕСТА.

Отъ С.-Петербургскаго Духовнаго Пензенскаго Колегіума печатанъ дозволено С.-Петербургу,
 8 октября 1873 г. Хронолитографія Е. П. Феофила, Одесса.

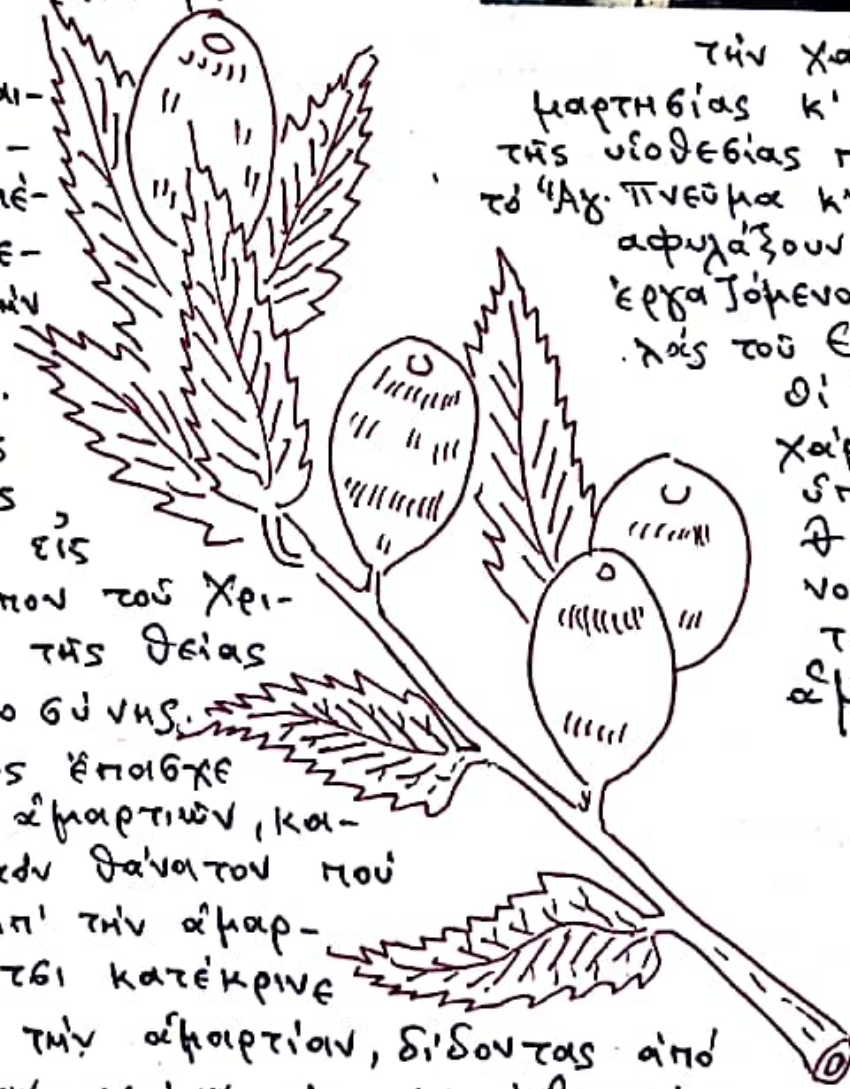
ἀλλὰ εἶναι ἀναί- (5)
 ρεγίς τῆς ἀμαρτίας τοῦ
 Ἀδάμ, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας
 σπέφερε ὄχη κ' φύγεις ἀπὸ
 τὸν θάνατον. εἰς τὸν Ἀδάμ
 ἔγινε ὁ θάνατος κατάκρισις
 τῆς φύσεως (ποῦ εἶχε ἀρχὴ
 τὴν ἡδονὴν), εἰς τὸν Χριστὸν
 ὁ θάνατός τ' ἔγινε κατάκρι-
 σις τῆς ἀμαρτίας (διότι
 ἀπέλαθε τὴν χένεβιν τῆς
 φύσεως χωρὶς ἡδονὴν, χάριν
 τοῦ Χριστοῦ). κατεκρί-
 σθη κ' ἀμαρτία μὲ τὸν θά-
 νατὸν τ' ὁ
 λόγος δικαιο-
 σούνης, ἐ-
 πειδὴ ἀπέ-
 θαλε τε-
 λείως τὴν
 ἡδονικὴν
 χένεβιν.

τὴν χάριν τῆς ἀνα-
 μαρτησίας κ' τὴν δύναμιν
 τῆς υἱοθεσίας ποῦ χαρίζει
 τὸ Ἁγ. Πνεῦμα κ' νὰ τὴν δι-
 αφυλάξουν καθαρὴ,
 ἐργαζόμενοι τὰς ἐντο-
 λὰς τοῦ Εὐαγγελίου.

οἱ ἔχοντες τὴν
 χάριν ταύτην
 ἐπομένον τὸν
 θάνατον, μό-
 νου πρὸς κα-
 τὰκρισιν τῆς
 ἀμαρτίας.

Κατάκρισις
 λοιπὸν τῆς
 ἀμαρτίας εἰς
 τὸ πρόσωπον τοῦ Χρι-
 στοῦ, λόγος τῆς θείας
 δικαιοσύνης.
 Ὁ Χριστὸς ἔποιεθε
 ὄχι λόγος ἀμαρτιῶν, κα-
 τεδέχθη τὸν θάνατον ποῦ
 προῆλθε ἀπὸ τὴν ἀμαρ-
 τίαν κ' ἔτσι κατέκρινε
 τὴν ἴδια τὴν ἀμαρτίαν, δίδοντας ἀπὸ
 σριγανθρωπία, χάριν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.
 Κατεδικάσθη ἡ φύσις μὲ θάνατον λόγος τῆς
 ἀμαρτίας, ὁ κύριος ἀφήρεθε ἀπὸ τὴν ἀνθρω-
 πίνην φύσιν τὸν καθὶ ἡδονικὴν νόμον χένε-
 βεως κ' τὸν θάνατον. Μὲ τὸ βάπτισμα
 οἱ πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστὸν, λαμβάνουν

6

Δηλ. ὁ βαπτισθεὶς κ' φυλάσας τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος (μέτ' τὴν τήρησιν τῶν θείων ἐντολῶν) δὲν ὑπομένει τὸν θάνατον λόγῳ ἁμαρτίας, ἀλλὰ καταδέχεται αὐτὸν πρὸς κατάκρισιν τῆς ἁμαρτίας, διότι τὸν ὁδηγεῖ εἰς τὴν θείαν κ' ἀτελεύτητον Ἰωήν. ἢ ἁμαρτία εἶχε ὄπλον τὸν θάνατον γιὰ τὴν ἀναίρεσιν — καταστροφὴν τῆς φύσεως (εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ). εἰς αὐτοὺς ποὺ ἐνερχεῖ δια' τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἢ δικαιοσύνη τοῦ θεοῦ, ἔχει ἢ ἴδια ἢ φύσις ὡς ὄπλον τὸν θάνατον γιὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἁμαρτίας. Δηλ. ἦρθε ἢ ὥρα νὰ κατακριθῇ

ἢ ἁμαρτία, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὴν μετανοίας τῶν πηθῶν, αὐτῶν πρὸς ἀπέθεσθαι μετὸ βάπτισμα τὸν καθ' ἡδονὴν νόμον τῆς γενέσεως.

Αὐτοὶ οἱ μετανοοῦντες ὀρθόδοξοι εἶναι κατὰ τὸν ἀπ. Παῦλον „οἰκος θεοῦ“ (εβραίου 3,6) - καὶ ὁ ἀπόστ. Πέτρος εἰς τὴν Α' ἐπιτοχὴν τοῦ κεφ. 4,17 γράφει: „εἰάν ἐμεῖς ποὺ ἀζιωθῆκαμε νὰ γίνωμε οἰκος θεοῦ, ὀφείλομε νοὶ δεῖξωμε ὑπομονὴν γιὰ τὴν κατάκρισιν τῆς ἁμαρτίας, χαίριν τῆς δικαιοσύνης (κ' ὡς κακούργοι νὰ δεχώμεθα τὸν θάνατον), τί (ποιοῦ) τὸ τέλος τῶν ἀπειθούντων εἰς τὸ εὐαγγέλιον;

τὸ εὐαγγέλιον εἶναι πρεσβεία θεοῦ κ' παράκλησις πρὸς ἀνθρώπους μέσῳ τῆς σαρκώσεως

τοῦ υἱοῦ κ' θυγατρῶν
 μέ τόν Πατέρα θεόν, ὁ ὁποῖ-
 ος δωρίζει ὡς μισθόν, θε' ὄφθας
 πράττων τίς ἐντολές τῶν, τήν
 κατά χάριν θέωσιν.

Τόπος τῶν βωπομένων εἶναι ὁ θεός,
 ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπερίγραπτος κ' ἀπείρος.
 εἰς ὅλους τῶς ἀγίους γίνεται τά πάν-
 τα ἀναλόγως μέ τό μέτρον τῆς ἀρετῆς
 τοῦ κάθε χριστιανοῦ. ἢ μάλλον ἀναλόγως
 τῆς ταπεινῆς ὑπομονῆς τῶν κόπων ὑπέρ τῆς
 ὀρθοδόξου πίστεως κ' Ἀγαπῆς, ὅ ἄπιστος,
 ὁ ἀμετανόητος, ὁ αἰρετικός δέν μπορεί νά
 δεχθῆ τήν παρουσίαν τοῦ θεοῦ, ὅταν εἶναι ἐκτός
 ἑκκλησίας εἰς τήν παρούσα ἡμέ. Πῶς δά
 φανῆ ὅταν ἐκπέβῃ ἀπ' τήν κοινωνίαν τοῦ
 θεοῦ; ἢ θεία ἡμέ εἶναι πέραν τῶν αἰώνων,
 τοῦ χρόνου κ' τοῦ τόπου !!

ἢ κατ' ἐπιγνώσιν μετάνοια ὁδηγεῖ εἰς τήν ἀπάθεια
 τῆς γνώμης κ' ὄχι τῆς φύσεως. Μέ αὐτήν τήν
 ἀπάθειαν ἀποκαλύπτεται εἰς τήν ψυχήν ἡ θεία
 ἡδονή τῆς χάριτος. οἱ ἅγιοι μέ τήν ἐγκράτεια
 κ' ἐκούσιες θλίψεις ἐξαθρονοῦν τήν δύναμιν τῆς
 ἡδονῆς, δέχονται μετ' εὐχαριστίας ἀκούσιες θλί-
 ψεις (= ἀδένειες, ἀδικίες, βυκοφαντίες) ὡς καρπούς
 ἐκουσίων ἁμαρτιῶν, μέ σκοπὸν τὸν ἀγιασμόν ψυ-
 χῆς.

Ὁ θεὸς μετὰ τὴν θέλησιν τῆς ἀγαθότητός Του δα' (-8-)
βυκρατῆ ὄλους, ἀγγέλους κ' ἀνθρώπους, ἀγαθούς κ' πονη-
ροὺς. Δὲν δα' μετέχουν ὅμως ὄλοι ἐξ ἴσου εἰς τὸν θεόν.

Ὅσοι ἐφύλαξαν τὴν φύσιν τους μετὰ ἰσονομία - δικαιοδύ-
νη γνώμη εἰς ὅλα (δηλ. οἱ ἔχοντες ἐναρετὸν ἐν χει-
ρῶν Ἰωάν) κ' ἐποίησαν μετὰ τὴν ἐργασία ἐντολῶν ἑαυτοῦ
ἀξίους δείας χάριτος (μετὰ δόγματα ἀληθείας κ' ἔργα ἀγα-
πῆς πρὸς θεόν κ' ἀνθρώπους, μακρὰν τῆς κοινωρίας τῶν
αἰρετικῶν), αὗτοι δα' ἀπολαμβάνουν τὴν χάριν τῆς

αἰωνίου βασιλείας τοῦ
Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ὅσοι εἰς τὴν Ἰωάν
αὐτὴν ἔζησαν χωρὶς

θεὸν τὴν
παρὰ

φύσιν

Ἰωάν (= ἀμαρ-
τιές, ἀμετανόησια) μὴ

γενόμενοι θεοφόροι, χριστοφόροι,

αὗτοι θά ἐκπέσουν τῆς δείας ἀγα-
θότητος. Ἡ διαβάσις τῆς μετὰ

τὸν θεόν δα' εἶναι ὅτι δὲν

ἔχουν γνώμην Ἰωαννοῦ-
μένη ἀπὸ τῆς ἐνέργειας

ἀγίας Ἰωάν. Ὁ Ἰωάν

εἰς τὴν γνώμην τοῦ καθενός

κατὰ τὴν ὥραν τῆς κρίσεως,

δα' εἶναι ὁ λόγος τῆς φύσεως, πού

ἐλέγχει τὴν κίνησιν πρὸς τὴν ἀγιοποιημένην ἢ ἀμαρ-
τωχὴν Ἰωάν, κατὰ

τὴν ὁποῖαν φανε-
ρῶνεται ἢ μεθεξῆς

ἢ ἡ ἀμεθεξῆς μετὰ

τὴν δείαν Ἰωάν.

Δηλ. οἱ βεβαιωμένοι εἰς

τὴν ἀϊωνιότητα κληρο-
νομοῦν τὸ δα' εἶναι, οἱ δὲ

ἀνάξιοι (τῆς ἀρι-
στερᾶς μερίδος

τοῦ κριτοῦ, κατὰ

τὴν β' παραβολὴν)

εὐρίσκονται εἰς τὸ δα' φεῦ εἶναι (= κόλασιν αἰωνί-
ον κ' πῦρ ἑξώτερον κ' χέενα πῦρός).

ΑΓ. ΟΡΟΣ, δια χειρὸς Γ. Ἀγγ. Κουμάρη